

TEMESI ÉVA IRODALMI KÖR

2021. JANUÁR

*„Én odaadom nektek a lelkem.
Még sincs ember, ki belelátna...”*

BEKÖSZÖNTŐ

Nagy meghatódottságot éreztünk, mikor megtudtuk, hogy Édesanyánk neve fémjelezné azt az irodalmi kört, amely most megalakul.

Temesi Évának mi gyermekei vagyunk és őt elsősorban erről az oldaláról ismerjük, de nyomon követtük irodalmi munkásságát is. Viszonyunk hozzá így más, teljesebb.

Anyu életének csodálatos szakasza az, mikor ideje, figyelme lett arra, hogy költőként kibontakozzon, biztatásunkkal.

Mit is jelentett ez a kibontakozás? Bátorságot, szenvedélyt, költői kiteljesedést, barátságokat. Tagja volt itt egy közösségnek, mely megbecsülte, szerette és munkásságát támogatta, s ahol ő is tudott másoknak segíteni.

Megtisztelve járulunk hozzá ahhoz, hogy Édesanyánk nevét viselje ez az irodalmi kör, melynek életében mi is igyekszünk részt venni.

Metzger Balázs és Metzger Zsuzsanna

Temesi Éva

Remény

Most előveszem minden hitemet,
minden rítust, mely azzal hiteget:
odaát mégis van folytatás,
ha nem is ilyen, valami más.

Hogy Te ott vagy, onnan figyelsz, nézel,
és velem maradsz, és még nem mész el,
és átölelsz, ha érted sírok...
UGYE ÜRESEK, ÜRESEK A SÍROK?!!

Ha a túlvilág nem ócska szólam...
Ha rád gondolok egész valómmal,
onnan túlról nyugalom árad.
Érzem, hogy egyszer megtalállak.

Sors

Ember születik,
hogy nyomot hagyjon az időben,
s beteljesedjék a feladat...
De mi van akkor,
ha a küldetés
a buktatókon mégis elakad?...
Ha túl gyenge az Én-tudat?...
Nincs mindent elsöprő akarat...
Akkor mi maradt?

Cél

Valamiért megszülettünk e világra
tervvel, kóddal, feladattal ellátva.
Ami tudattal vagy tudat alatt,
végig hajt, üldöz: ez a feladat.
Fel kell vállalni, vagy futhatunk gyáván.
Célt fel nem ismerve kóválygunk kábán,
s nem tudjuk, miért nem jó az egész élet.
Nem így tervezték, terveztük az egészet.
Fel kell vállalni, jobb későn, mint soha,
mert elfut nélkülünk a vágy villamosa.
S üres kezünkben nem lesz homokvár se,
az életünk értelmetlen pereg le.
Mert az utunkban akadályok álltak,
meghátrolva nem kellünk e világnak.

Birkás Erzsébet

Ha majd

Olyan században élek,
amelyben félelemben retteg
az elgyötört lélek.

Sok a munkanélküli,
nincstelen ember –

A könny mindennapos
rövidlátó szememben.

Úgy fáj, amikor kukából
embereket enni látok,
tudom, mindez

nem csak a ti hibátok!

Megtört, szomorú

emberi arcok,

kíméletlen ember-ember
elleni harcok.

Szeretnék a Földön
nyugalmat, békét –

az igaz szeretetben
soha nincsen mérték.

Féltőn ölelem

gyermekem, kis unokám;

óvlak – szeretett hazám!

Embertársaimnak
kívánok szebb jövőt,
tisztos megbecsülést,
hisz a földi élet
mulandó, ideje
igen kevés.

Ha majd egymást tisztelő
embereket látok,
ha majd embertársaitokra
nem szórtok átkot,
ha majd felemelitek
az ájultan földön fekvőt,
ha majd véditek
a folyót, s nem irtjátok az erdőt,
ha majd a szívetek mélye
az egész világon
végtelen szeretetet hordoz:
akkor, akkor leszek én
igazán boldog.

Kezed nyomát

Domonkos Béla

60. születésnapja alkalmából

Szobrász vagy, aki kőbe,
márványba, gránitba álmodja:
örömét, bánatát, az élet átélt,
s meglesett pillanatait.
Kezed nyomát szobraid őrzik,
jelentést visznek a jövőbe, amiből
az Emberiség tovább építkezik.
Életed holt-élő alakjai:
ma már az Egyetemes Művészet
termékeny magját képezik.
Mestereket őrizel szívedben,
példakép lettél immár Te is.
Az Ember utas csupán a Földön,
de amit alkot élete során,
maradandóvá lesz a világban,
s reméljük, a művészet mint eddig,
a Földön mindörökké létezik.

Visszaút nincs tovább

A hideg dermesztő,
akár a halál.
Törik a jég, reped,
utad:
rég megfordíthatatlan,
számodra visszaút,
nincs tovább.

Álomköz

Érden sétálva felnézek az égre, ahol felhők siklanak, hol arcokat formálva, fákat, virágokat, házakat rajzolva, mintegy hirdetve a mennybolt fenségét. Mélység és magasság, közötté meg mi, mosolyodom el. Itt állok a Molnár utca 6-os szám előtt, nézem az emléktáblát melyet 2005-ben a Városszépítő és Honismereti Egyesület, Érd-Óváros Szent Mihály Alapítványának köszönhetően került a ferencesek által alapított katolikus plébánia épület falára, melyet még Szapáry Péter idejében a XVII. század végén építettek.

Érd-Óváros nem Ófalu csengnek Ábel András szavai a fülembbe, kezét vállamra teszi és sóhajtozva folytatja itt minden történelmi érték, Virág Benedek itt bandukolt le a Dunához, aztán Delinger János érdi plébánosnak, esperesnek asztalához ült verset írni. Harmat Béla által szerkesztett „Tiéd a táj” című antológiában 1984-ben olvashatták az érdiek Virág Benedek 1821-ben írt, Érd történelmi múltját összefoglaló versét. 1810-ben a budai tűzvészben Virág Benedeknek mindene elégett, így aztán barátainál húzódott meg, elsősorban Fejér megyei paptársai segítettek, így kerülhetett Érdre is. Kereskényi Gyula esperes-plébánosnak sokat köszönhattünk, Érd igazi hiteles helytörténeti írója volt, ezt a kis márvány táblát megérdemli. Aztán itt van Bogner Mária Margit vizitációs nővér síremlékül szolgáló bronzszobra melyet Domonkos Béla szobrász készített a Szent Mihály-templom északi homlokzatának kőkeretes befalazott kapuja előtt látható.

Fotó: Fajkus József

Csend, csend valami mámor sodor. Álmodok, látomások, hallomások kavalkádja és Kovách Géza aradi történelem tanárom kvarcos hangját hallom: Az 1800-as években a felvilágosodás eszméi, arra sarkalták az értelmiséget, az írókat, a tudósokat, képzőművészeket, hogy a szomszédos népek kultúráját megismerjék. A budai oldalon a tabáni Arany Szarvas, az 1600-as évek végén betelepült nagy rác kolónia szellemi elitjének fellelegvárává lett. Ebben a kávéházban született meg a modern szerb ábécé és irodalmi nyelv, itt szerkesztették az első szerb újságot. Magyar, szerb, horvát, szlovák meg a román irodalom és történetírás két nagysága Petru Maior és Samuel Micu-Klein is itt iszogatták a remek budai vörösbort, és átugrottak a szemben lévő házba Virág Benedekhez is beszélgetni, tanácsot kérni. Mindez azért is történhetett meg, mert az Egyetemi Nyomda román könyvek – főleg tankönyvek – kiadását is vállalta, ezért szükségük volt olyan román írástudókra, akit nyomdai korrektorként, a román könyveknek szinte lektoraként alkalmaztak. 1809-ben Petru Maior Pest-Budán élt, könyvrevizorként 12 évet töltött itt és ekkor mélyen beleásta magát a történelembe és lett a dáko-román elmélet egyik kezdeményezője, aki szívesen kereste fel Virág Benedeket, hogy tőle a régmúlt eseményeinek kutatásával kapcsolatban tanácsot kérjen. Nyitva állt Virág Benedek lakása a szintén román Samuel Micu-Klein négy-nyelvű kéziratos szótár alkotója előtt is, aki szótárával írta be nevét a román művelődés történetébe. A szótár magyar anyagát lényegében Virág Benedek nézte át, s anélkül, hogy valaha a munkájáért bármiféle tiszteletdíjat kapott volna, hathatósan segítette a román nyelvészt szótára magyar szójegyzékének pontosabbá tételébe. Életének utolsó szakaszát Samuel Micu-Klein Budán korrektorként töltötte és 1806-ban Budán is hunyt el. Gheorghe Sincait 1807-ben kinevezték Budára az Egyetemi Nyomdához a román könyvek javítójának, aztán Budán, Kovachich Márton György, a felvilágosult szellemű történész könyvtárában kapott alkalmazást, aki anyagilag is támogatta kutatásait. A pesten tanuló román diákok pedig a mai Fővámtér sarkán Dotri bácsi kávéházába jártak, ott beszéltek meg terveiket, álmaikat, vágyaikat. Ebben az időben német irodalmárok, franciák is kávézgattak a Váci utcai Koronában, amelyet 1815-től neveztek így.

A kék égboltról bárányfelhők somolyognak le rám, gyaloglásom során a jelenből belebandukoltam a legendákba, a felvilágosodás korába, lefűjtam a port életemnek egy részéről, tanárain, nagyszüleim, az érdi Ábel András bizonyságul megmutatták újra az élet tanulságait. Valamennyi dolog, ami a Földön van, egy sincsen szüntelen való mozgás nélkül, mindig minden változik, ehhez a lelkesen újító nyüzsgéshez mindnyájan hozzájárulunk, sok esetben nem is tudjuk. Mennyivel élhetőbb, jobb, boldogabb, harmonikusabb lenne az életünk, ha ügyelnénk arra, hogy hamis, helytelen indulatok ne keletkezzenek bennünk. Érden lépten nyomon értékekbe botlunk, jó lenne összegyűjteni, amíg nem késő, hiszen egy igazi kincses bánya van itt előttünk, de nem akarjuk észrevenni. A XXI. század globalizáció hullámverése könnyörtelenül mindent elmos, amit időben nem mentenek meg az érintettek, ebbe beleértem a szellemi örökséget is. Remek Érden élő emberek egész sorát ismertem meg, akik mozaikként épültek és épülnek be a város múltjába vagy éppen jelenébe. Ismernünk és tisztelnünk kell nevüket, tudnunk kell munkájukról, küzdelmeikről, mert csak így sikerül megtalálni valós helyünket, építeni, szépíteni környezetünket, tervezni jövőnket. Az idő sűrget. Most kell lépünk, a teljes feledés előtti órában, amíg

a valóságból nem lesz átértelmezett, megkosztított és a tényből jócskán elrugaszkodott történet. A Kutyavár már csak rom, a köveit széthordták építkezésekhez, most összefirkálják köveit, kőbe épített emlékeinket becsüljük meg az utókor számára.

A letűnt századok elképesztő csodái közben, mi emberek elképesztő tragédiákat is tudunk a saját nyakunkba zúdítni, úgy tűnik még mindig nem volt elég.

Fotó: Fajkus József

Érdről álmodtam és csodáltam a tiszta rendezett, harmonikusan kapcsolódó épületek sorát a természetbe környezetbe simuló úthálózatot, turisták csoportja hallgatta a Kutjavár történetét, Csuka Zoltán Emlékházat szerb, horvát, szlovén, csoportok keresik fel, a Minaretnél fényképek készülnek, Bogner Mária Margit szobrához zarándokok érkeznek, érdi borokat vásárolnak a pincesoron. Az Érdi Aréna előtt sorban állás van, mert külföldi csapattal játszanak kézilabdázóink. A termálfürdő teltházas, éppen most jött Ausztriából egy csoport hajón, nem győznek betelni az érdi szép hajókikötővel. A Szepes Gyula Művelődési Házban érdi író színdarabját adják elő, többségében érdi színészek. A Magyar Földrajzi Múzeum nagytermében konferencia melyre külföldi geográfusok érkeztek. Angliából politikusok érkeztek tanulmányútra, mert az érdi városházán gördülékenyen, harmóniába folynak a viták, és a város valamint az itt lakók érdekeit szem előtt tartva oldják meg a feladataikat a város vezetői és képviselői. Nemcsak a város utcái rendezettek, de az emberek közötti kommunikáció is mentes minden vulgáris kifejezéstől. Érden valóban érdemes élni, a turisták úgy búcsúznak, hogy jövőre újra találkozunk, hiszem hinni akarom ez az álom már épül a valóságban. Épül szépül, szépül épül s lám ha elindulunk ezen az úton egyre többen, akkor az álmok valóra válnak, s mikor felébredek örömmel teszem, mert a valóság még csodálatosabb lesz, s benne élni gyönyörűség, s ezt csak az tudja aki életét ebbe az érdi harmóniába éli.

Fotó:
Fajkus József

Habos László

Elfordultam...

Elfordultam
keskeny útról még keskenyebbre,
Ki járt itt előttem? – nem tudom...
Szúrnak tüskék s védenek tövisek,
átragyog a Nap az alkonyon.
Nincs időm megpihenni, visszanézni.
Elhagyom kinőtt bábruhám,
félelem nélkül tudok felröppenni,
szárnyalni, ez nem pillelét, ez vallomás!

Jelet karcoljon

Megbeszéltük hogy eljössz,
vártam a nagy találkozást,
ezerszer elképzeltelek téged,
s fájt mindig meglátnom fehérséged.

Elérkezett az idő, s hallottam lépted,
de nem kopogtál,
pedig ajtóm azon az éjen nyitva állt.
Fájt a magány,
de nem gyújtottam gyertyalángot,
és levertem a falról tükröt, keresztet.
Nagyon akartam,
hogy zárkacsendem fájdalmasan felkiáltson,
s jelet karcoljon arcomra simogatásod.

Még találkozunk...

Találkoztunk. Egy ételosztáson.
Egy tüntetésen. Néztél. Néztelek.
Elrohantál. Hova menekülsz?
Nekem nincs hova. Maradok.
Várok. Várlak. Még találkozunk.

Átgázoltak rajtam vastalpú bakancsok.
Közyönyös szemtanú az idő. Megbámulnak.
Voltam és vagyok. Úton és útbán.
Eső esik. Betakarnak. Bólogatok.
Pénz csörren. Mit jelent elfordulni?

Utcázajba menekül konok magány.
Harangoznak. Emlékszem ünnepekre.
Terített asztalra, gyertyalángnak táncára.
Egy megbilincselte tanár tekintetére.
Szeretnék hófehér ruhában tükörbe nézni.

Neon vörös árny nesze tör kapualj csendet.
Szétgurult könyörület után kapkodok.
Elment az utolsó villamos. A seb nem gyógyul.
Honnan menekülsz? Ugye találkozunk.
Egy lángoló csipkebokornál. Egy Golgotán.

Köszönöm, hogy lefestetted

Fekete pacák, fehér foltok,
s mit lát belőle a némán szemlélő,
és mit a látó?
Lassan tisztuló kompozíción,
ajtó nyílt fesztett vásznon,
új utat mutat új világba
fekete fehér lábnyom.

Karácsony István

A két asszony

Üdvözlégy, ó Mária, ki istápolsz engem,
Jó sorsban, rossz sorsban ott állsz énmellettem.

Amikor majd buktam a latyakos sárba,
Megfogtál, s lelkemet nem hagytad magára.

Az ördögök hadát távoztattad tőlem.
Bűnöknek kígyóját elűzted mellőlem.

Aki vagy Te most is, anyám helyett anyám,
Égnek országában fényes csillagként állsz.

Drága jó anyámat mikor elvesztettem,
Felhők fölé vitted égi szeretettel.

Őt, akitől annyi jót, s szépet tanultam,
De kár, hogy a sok jót mind meg nem fogadtam.

Nem siratom most már, hisz' mennynek kertjében,
Mosolygó áldásod esdekli ki nekem.

Nékem, aki itt él e bűnös sárgolyón,
S bajok ingoványán lesi a jó folyót.

Mely elvezet Hozzád, /így/ szorgosan evezve
Kikötök a révben bizvást és sietve.

De kevés a mosoly, még ha mennyei is,
Szerető csillogás legyen édeni is.

Édes jó Anyukám, Te jól ismeresz engem,
Tegyed össze értem fehér kis kezedet.

Amit én egyszerű imámmal kérek,
Segíts ott az égben, így tán célba érek.

Urunk az öledbe rakom a panaszom,
E két asszony segít, így biztos a napom.

Mária, szent Anyád jó pátrónám nékem,
És az Édesanyám, ki esedez értem.

De jó, hogy kezemet imára kulcsolva,
Áldását kérhetem szelíden az Úrnak.

Jobb kezem Szűzanyám fogja ő kegyesen,
A másikat Anyám bízvást és esengve.

Ha fogjátok kezem, nem érhet le lábam,
Szutykos e világnak bűnös csapdájába.

Bár sokszor tétován és némelykor vakon,
Érzem, hogy szerettek és vigyáztok rám nagyon.

Fehér

Fullad a hószínű tájban az őskutyaszán.
Hősi titánként állnak a kótyagos dombok,
s nagy lapáttal malmoz az északi szél.

Pléh Krisztus rezeg a csöpp falu szélén,
fagyos kezével tárja a jó utat
a turista elé.

Füst gomolyog az egyszerű házból,
fehérlik a ló, kutya, macska,
szagot érez a szürke csikó.

Rőzse füst tömjénzi a paraszti portát,
nehéz felhőkkel játszik a csillagos ég.
Szeretet kacsint a rőt ablakokból,
kikezdve a tél erejét.

Hinni kell

A tavasz int
habár kint
vadul vágtázó szél fütyül
s
a
fekete tussal rajzolt ágakon könnycsepp csücsül
halkul vagy erősödik a nesz
cinkék finom leheletnyi hangja ez
és az első
gyámoltalan hóvirágra
ablakod előtt ránevetsz
a
tavasz int és suttog is
meglásd
inget bont rajtad hamarosan a nap
felső gombod ma még zárva
kedved télikabátja is szoros
fakó reggeleken
otthonosan moccan a bánat
szürke itt ma minden - félrehúzod a szádát
és
újra és újra számolod
az
elfutó pillanatot
mikor láthatod
mikor érint és mikor ölel
nyakadba friss dallamot bűgva szelíden
rosszkedved mikor hessenti el

hinni kell
tavasz éled új színeivel
rád árad irgalmasan a fény
szerelemről zeng a zongora
elmúlik hamarosan a tél
ostoba dermesztő ostroma.

Ébredés aranyban

Elveszettnek hitt színek
fényárban úszó reggel
üzenet aranyló jelekkel
halk sóhajok és szavak

szív ne hagyd magad

nem igaz hogy minden elszaladt
jaj neked ha már nem szeretheted
nem várod az új napot
hagyod hogy rád boruljanak
fagyfoltos alkonyatok
átkarol a fény és hív
hinni
bízni
látni

a
legszebb perceket türelemmel kívárni
s

egyszer újra aranyban ébreszt a reggel
szél pöröl messzi fellegekkel
tavaszi színekkel játszik
rügy buzdul hóvirág fehérben pompázik
s

hallod a rég vágyott hangokat
szelíden kérlel hívogat
nézd a felkelő nap
aranyban fürdet
megváltó fényjelek az égre reményt festenek
kiáltsd a szélbe

nem lehet vége

szerelmes hullámok futnak
aranylemezeken vibrál a nap
tálcán kínálja magát ma is a drága pillanat.

Kreischer Nelly

Újévi merengés

2020 év vége közeleg,
ó év percei gyorsan peregnek.
Már egymást fedik az álmos mutatók,
az utolsó kattanas éjfél jelez.

Mintha pillanatig állna az idő.
A második évezredből véget ért
egy baljós, fájdalom teli évtized.
2021 megérkezett.!

Egyedül vagyok. TV fénye villog.
Valahol halkan megkondult egy harang.
Szomszédból petárda pukkanás hallik,
ablakból nézek szét, honnan jött a hang?

A táj sziporkázó-fehér. Itt a tél!
Olyan mintha hó borítana mindent,
Önfeledten gyönyörködöm a kertben.
Csillagos égen a telehold nevet,
megtréfálva az embereket,
havasnak láttat zúzmarás fákat,
deres háztetőket.
Szemem csal, képzeletem játszik velem.

Kezemben most nincs pezsgővel telt pohár,
nem táncolnak a pajkos buborékok,
Csészémből meleg tea gőze száll,
s gondolataim párába burkolózva
rögtön megsemmisülnek,
míg múlt év árnyai kísértenek.

Telefon csörgés zavarja a csendet,
családom kíván boldog újesztendőt,
jó egészséget, vírusmentes létet.
Könnyekkel küzdve hallgatom őket
s felvillannak a valóságból képek.

Bolygónkon millió halotti lepel,
félelemtől remegő emberek,
s milliárdnyi maszkos arc látványa
keseríti az újévi örömnöpet.

Figyelmeztetés ez nekünk emberek:
A világjárvány pusztítása üzenet.
Mert Földanyánk már nagyon beteg.
A huszonnegyedik óra elérkezett!

Temesi Évának

Elmentél.
Tárt kapun át más dimenzióba tértél.
Talán már megtaláltad elveszett részedet,
a férfit, kivel újra egész lett lényeged.
Te már tudod, mi van a kapun túl odaát.
Tudod már, milyen az a másik világ.
Adnál jelt, mesélnél, mondanád:
gyerekek, unokák, barátok, emberek,
földi léteitekben máshogy mit tegyetek!
Mondanád, de nem jön át hang, érzés, gondolat.
Segítség nélkül járjuk jól-rosszul utunkat.
Tévhitek közt botorkálunk,
örök életet remélünk, várunk,
a kapuhoz kíváncsin közeledünk,
Örömteli vagy átkos lesz-e ottani helyünk?

Lehoczky Győző

1984 január elsején

Nyolcvan év?
Alig hiszem,
Hogy sorsomat
Ily régóta viszem...

Hosszú folyó volt
Nagy utat bejárt,
A felhúzott óra
Lassan lejárt...!

Hurcoltam régóta,
Vitt az ár...
Hol a gyerekkor..?
A homok csodavár...
Hol a férfikor..?
Hol van a nyár...

Mindez elmúlt?
Meg semmi sem maradt?
Mi kísért mégis
A múlt leple alatt..?

Az eltűnő évek
Zenéje vissza sír..?
Az ifjúság... a múlt...
Harsogó kürtje hír..?

És menni kell vissza
Az álmok közé,
Hol életünk még
Nem volt senkié...

Hívnak a forró
Tüzes éjszakák...
Márvány mellű
Álmodó babák...

Egy forró csók,
Egy suttogó beszéd,
Az ifjú kor, mely
Sokszor vesztí el esztét...

Bolondos józan
Diákos orgiák...
Késhegyre menő
Szellemi csaták...

Nagy tervek...
Melyek tüzelték szívünk,
Életcél amelyre
Ma is esküszünk...

S szép volt nagyon?
Ez volt benne jó..!
s rohant a széllel
A kalóz hajó...

Az emberré válás
Messzi hajnalán
Mily egyszerű lett
A régi talány...

Egész életemen
Végig nézhetek...
A ma képét hosszú
Út érlelte meg...

Hogy meglássunk
Völgyet, erdőt és mezőt.
Meg is kell mászni
Azt a hegytetőt...

És ha visszanézve
A csúcson megállunk,
Az út, az lesz szép,
Amin végigjártunk...
Mit könnyen-nehezen
Megtett már a lábunk...

1984 január 1. 1 óra LGY

Gyöngyinek, Feleségemnek egy nagyon meleg, bensőséges szilveszterezés emlékére. Neki ajánlom e néhány éjszakai gondolatot. Hiszen enagy időnek több mint felében megértő, szerető társam.

Karácsonyi történet

Móricz Zsigmond kevély ércszobra ott állt talapzatán. Nem zavarta a nagy hideg, de a rengeteg embertől már szédült a feje. Közeledett a Karácsony, fehér volt minden, s lassan csend lett. Éjjel volt már, és ahogy el-elbóbiskolt a fagyos időben, egy halk kiáltást hallott messziről. Az ércszobrok emberi fül számára hallhatatlan hangján szóltak hozzá:

– Zsigmond! Zsigmond! Gyere át hozzám, töltsük együtt a Szeretet Ünnepét!

– Ki vagy Te? – kérdezte Móricz szobra, mély, erős hangon, méltósággal. – Honnan kiáltozol?

– Én vagyok a Kosztolányi szobor, innen, nem messziről, a Feneketlen-tó mellől! - szólt újra a hang. – Gyere, ünnepeljünk együtt!

– Még hogy én menjek! – méltatlankodott magában a Móricz szobor. – Jöjjön ő! Micsoda pimaszság! Hiába, városi figura, persze, hogy csak azt tudja elképzelni, hogy majd én indulok el.

– Gyere át Te! – kiáltotta vissza Kosztolányi szobrának. Jó ötlet, várlak ide az én teremre!

– Zsigmond barátom! – hallotta máris. – gyere át Te, kérlek, nekem nehezemre esne!

Ekkorra már szabályosan dühbe gurult a kevély szobor.

– Vagy Te jössz át, városi ficsúr, vagy nem találkozunk, kiáltotta, és el is hallgatott.

Egy ideig még szólongatta a másik szobor, aztán csend lett.

És Karácsony éjjelén, mikor minden ember mélyen aludt már, Móricz szobra arra riadt, hogy ütemes, csikorgó hang háborítja az éjszaka csendjét. Felébredt, és azt látta, az erőfeszítéstől merev arccal kúszik feléje két hosszú kezével Kosztolányi mellszobra.

Ekkor döbbent rá ostobaságára, és kevélységére, mely megakadályozta abban, hogy a valós okát keresse a másik szobor kérésének.

Nagyon elszégyellte magát.

Aki a következő Karácsony éjjelén véletlenül nem aludt, és ablaka a két szobor közötti utcára nézett, láthatta, amint Móricz szobra öles léptekkel megy barátja felé a Feneketlen-tó irányába.

Kreischer Nelly felvételei

Csoki

Az ajándékba kapott töltött Párizsi-kocka elfogyasztásának szer-tartása:

– A csokoládét aranyozott papírával együtt 1 órára a hűtőbe helyezzük, hogy hőmérséklete és szilárdsága a megfelelő szintre kerüljön.

– Felkészülünk a fogyasztásra: kezünk tiszta és száraz, közérzetünk békés, környezetünk nyugodt legyen. Az aktus igényli a teljes koncentrációt, minden külső ingert, zajt kapcsolunk ki.

– A csokoládét helyezzük a tenyerünkre és az ajándékozó személy aurájának átélésével idézzük fel az átvétel pillanatát. Kezünk finom fel-le mozdításával mérjük a tárgy súlyát az alkalom felemelő melegségéhez.

– Bontsuk le a papírt, és gondosan simítsuk ki, hogy a későbbiekben a préselésnél ne maradjon gyűrődés. Emeljük az orrunkhoz, és hosszan élvezzük a csoki illatát. Képzeljük el az ajándékozó személy kezében, zsebében, tárcájában...

– Most szemmagasságba juttatva lassan forgassuk a kis dolgot, tárgítsuk ki perspektíváit az ajándékozó személy szándékának ismeretében. Csodáljuk meg színét, lássuk meg benne a föld barnaságának jelképét, a napégette gyönyört, az ajándékozó személy szeme színét.

– Pici mozdulatokkal vigyük ajkunkhoz, nyaldossuk körbe a csokoládét, csak nyelvünk hegyével érintve azt. Gondolataink természetesen az ajándékozó személy körül járhatnak. Az íz gyenge szétomlása kezdetét jelenti a fogyasztás okozta örömezésnek.

– A kis kockadarabot fordítsuk a vékonyabbik felére és két fogorunk közé csippentve óvatosan emeljük le az alját oly módon, hogy a töltelék továbbra is megbújjon a belsejében. A kis csokinégyzetet hagyjuk lassan olvadni a nyelvünk teljes felületén. Közben cuppoghatunk, csak gyengéden, hogy az édes íz még jobban átjárja szánkat.

– A töltelék fogyasztása következik: erősen koncentráljunk az ajándékozó személy alakjára, és úgy éljük át a pillanatot. Nyelvünk

hegyével körbe-körbe illessük a masszát, ici-pici kanalat formálva belőle fokozatosan kanyarítsuk ki a matériát csokoládéfoglalatából. Fontos a fokozatosság, a mérsékelt tempó és az átélés. Ne nyaljuk ki az összeset! A belső sarkokban hagyott lágy krém fokozza a végső élvezetet.

– A töltelékét engedjük szétömleni szájunkban, és fantáziánk segítségével gazdagítsuk az ajándékozó személyről alkotott képünket. A tölti ínycsiklandozó íze a torkunkat simogatja, egész bensőnket ellepi a valóság és a képzelet kettős játéka. Hosszan élvezzük a jelent!

– A befejezés legyen kissé határozott és erőteljes: fogjuk meg a csokoládékockát és vegyük a szánkba. Bátran rágjuk szét, roppantsuk össze a kis lapokat. A maradék krém adta varázs visszaidézi az elmúlt percek kéjes gyönyörét. Forgassuk, ín्यünkkel is ismertessük meg az édesség örömeit.

– Végül egyenként - az ajándékozó személy pillantását, mosolyát és kedvességét felidézve - szopogassuk le az ujjainkról a ráragadt csokit, mintegy zárásaként az aktusnak. Ne siessük el!

Köszönöm!

Híd

Közel a távol
Lélekhíd ível hozzád
Meglelem utam..

Kényszer

Válaszút előtt –
ha értelmetlen a cél -
visszalépnék

Lebegés

Magányos madár
lám tétován tovaszáll...
Hiányod éltet.

Állapot

Életerőm fogy
Kövek közt elszívargó
elolvadó hó

Petrik István

Még és már

Még írtam a verset,
de már olvastam a sort.
Finoman ízelttem,
mint egy pohár vörösbort.
Megtetszett a ritmus,
és megfelelt a rím.
Január didergett
a fagyban odakint.

Még írtam a verset,
de már hallottam a dalt.
Megéreztem benne
valami égi diadalt.
Valami győzelem félét
az elmúlás felett.
Egy halandó vagyok,
aki még nyertes is lehet.

Még írtam a verset.
Lassan betelt a papír.
Jöttek a gondolatok.
Most sem kellett radír.
Valami örök ajándék.
Az Úrtól kaptam én...
Kinyitotta a szemem
a jövőm kezdetén...

Még írtam a verset...
Vagy a vers írt engemet?
Tudom, van néhány szó,
amely engemet szeret.
Micsoda remek játék
ez a szórakosgató...
Neked szól ez a versem.
Most Te vagy az olvasó...

2021.01.12. B.t.

Színezzük tovább

Az Úr adott egy hazát,
és adott egy Kölcsényt.
Kaptunk tőle egy nyelvet,
és szépséges kincseit.
Himnusz és a Szózat,
a Halotti beszéd...
Ha magyarul érzel,
hát tudod, mennyire csoda szép.
Népdalok és a versek,
a mesék és balladák...
Bárhol élhetsz e Földön,
de csak itt lehet hazád!
Nekünk adta a jó sors
a négy folyót, a nemzetet.
Ide került egy kis nép,
és kapott új kezdetet.
Árpádok nemzedéke...
háborúk és csaták.
Az ősök hősiességgel
védték e szép hazát.

Légy büszke magyar lélek,
mert áldott lett e föld...
Árpád-sávós a zászló,
meg piros, fehér, zöld...
Keresztek és hantok
a hősi címeren.
Művelt fők sokasága
a tiéd nemzetem.
Földművesek, parasztok,
ügyes mesteremberek.
Dolgos nép ez a magyar.
Nem álmot kergetek.
Kultúrám magyar. Vallom!
Én most tovább vihetem.
Eddig se volt szürke,
de most már én színezhetem...
Ó, mennyi áldott elme
született már ide.
Lélek és magyarság.
Egy nép megvallott hite...

2021.01.18. B.t.

Rendik Zsuzsa

Egy kis plusz "Ars poeticámhoz" ... vagy mínusz?

Tegnap óta papírok
S fantasztikus sorok vesztek el,
Agyam, e póre dalnok
A Fekete lyukban vesztegel.

S arcul köp a giz–gaz ördög,
Lovagolok idétlenül témámon,
Fejemben zuborog és pörög –
Meddig tart vajon e rémálom?

Témát, rémát, valamit! – lihegem,
De minden szó és a mondatok hegye,
Ami szét is pattan – idegen.
S itt a piac: „Tessék, ezt kapta, vegye!

Hangszerem, bús lantom húrtalan,
Mi történt, hogy egyszerre csak nyögök,
S tollamnak tintájában valami kurta van,
Szembeszélben a piros nyelvű Lucifer röhög?

Elmúlt a szerelem az eszme és a láng,
Vége az ifjúságnak, felelős anya vagy.
Bizony, kirágtuk édes húsú cseresznyefánk,
Csak s, követel és a „már” ami élni hagy.

Az ember jussa, joga

Karcolgatok...
Keveset...
Rajzolgatok,
Betűk...
Lyukat vás a papíron
Helyük,
És én csak írom,

Keresgélem a szavakat,
Talán az igazság szabadságát hívom?
Ketrecéből kiengedem a madarat!

Szállj! Vidd hírül mindenfelé
Hogy csak kalit s rabság az emberé!

„Az igazság szabaddá tesz!”

Ki bizonyítja ezt?
Tőlem messze, messze repült az „igazság madara”.
Elért viszont a télutó hava,
Vele köd, hó, jégség, fagy, hazugság a nyárról,
Kivel bizakodó szíved még kapcsolatot ápol,
S hogy végre végetért az álmodozások kora,
Az hogy az embernek mindenhez lenne jussa, joga?

S ezzel vége!
– Önmaga ítéletére!!!

Kedves ballagó Diákok!

„Egész életünkön keresztül mindig csak a jelent birtokoljuk és sohasem többet. A különbség csak az, hogy eleinte hosszú jövőt látunk magunk előtt, a vége felé pedig hosszú múltat magunk mögött.”

Ezt a gondolatot Schopenhauer vetette papírra, s mintha csak azért tette volna, hogy ezt az utolsó nektek és csak nektek szóló beszédet valahogyan elkezdhessem. Teszem ezt azért is, mert előző igazgatóitok – Rózsa Józsefné dr. és Varga Ibolya – ballagási búcsúztatóikat hasonló bölcs idézetekre építették, amelyeknek gazdag gondolataira még ma is szívesen emlékezem.

Tanárként számomra ez a 44. ballagás – ebben a gimnáziumban a 38. – és a végzősök mindig elvisznek valamit a szívémből. Így van ez most is, de ne mardosson benneteket az önvád: nem lettem tőle szegényebb, ezt a valamit ugyanis nektek szántam. De cserébe itt hagyjátok nekem – nekünk a tehetségetek egy biztató szeletét, igyekezeteteket, rokonszenves gyermeki derűtöket, azt a reményt, hogy a jövőnket rátok bízhatjuk.

Ne feledd: a jövő egy darabja vagy!

„Nem csak magunknak születünk” – mondta Cicero – és nem is magunknak halunk meg – teszem hozzá én. Ma, amikor a világot annyi széthúzás, gáncsoskodás, a pénz hatalma, agresszió és trágárság feszíti...

Érezd: szükség van rád, a jószágodra, a tudásodra, a mosolyodra...

És azt se feledd: senkivel sem vagy azonos! Sokszor tűnődöm: nap, mint nap ugyanazt látjátok, halljátok, tapasztaljátok, és mégsem vagytok – lesztek egyformák. Mert más a szívetek, más a lelketek, amit hozzátesztek az életetekhez! Ezért vagy Te is egyéniség, ezzel is valamivel érdekesebbé, értékesebbé, változatosabbá teszed a világot!

Ezért sem élsz hiába!

Majd érettségi után keress magadnak egy csendes zugot, és próbáld megírni életed hátralevő részének forgatókönyvét. Szabad kezet kapsz. Beírhatod a siker-kudarc, könnyek-nevetés, extázis-agónia összes mennyiségét – azaz megtervezheted, mit tekintenél

ideális életnek, mi az élet célja számodra, mit érhetsz el, ha hajlandó vagy tenni érte. Mikor ezt a jövőt tervezed, jusson eszedbe: tied a választás szabadsága! Mindenkor választhatsz jó és rossz között, hogy mi mellett kötelezed el magad. És tiéd a szeretet szabadsága! Tudd: életed legszomorúbb pillanataiban is lehetőség van azt és úgy szeretni, akit és amennyire csak akarsz!

Legyen számodra iránytű Seneca bölcsessége: „Sokan élnek le az életüket úgy, hogy csak az élet eszközeit keresik, hogy figyelmük csak a holnapra irányul. Hogy mi rossz ebben? Végtelen sok! Hiszen nem él, aki így él – csak élni készülődik. Mindent elmulaszt, az élet elfut mellette, mint valami idegen: az utolsó napon ér véget, de mindegyiken elvész. Aki elmulasztja a pillanatokat, végül elmulasztja az egész életét. S miért ne élénk szépen a kicsit, ha abból áll össze az egész?

Ez az intelem már egészen közel áll a horatiusi „Carpe diem!”-hez:

„Használd ki a napot! Ragadd meg az alkalmat!”

Nem véletlenül menekülök az ókori bölcsek gondolataihoz, hiszen igazságukat a háborúk pusztításai s a politikai viharok sem rendítették meg.

S miért vár rád csodálatos élet? Mert együtt élhetsz, Nobel-díjas tudósokkal, kiváló művészekkel, olimpiai bajnokokkal és úrhajósokkal, részese lehetsz az emberiség nagy ünnepeinek, korszakos technikai találmányoknak, láthatod a Napot, a csillagokat, megismerheted a szerelmet és a családi boldogságot, születhetnek gyermekeid...

Azaz – ahogy Márai Sándor fogalmaz – megélheted az emberi Sorsot.

Kedves végzős diákjaink! Tanártársaim és a gimnázium valamennyi felnőtt dolgozója nevében őszinte szeretettel kívánok nektek igazi boldogságot, sikeres életutat, optimizmussal, derűvel, bölcsességgel.

Mert semmit sem ér neked az élet, ha másképp álmomod, és másképp éled...

Isten Véletek!

Szigeti Eszter

Csillagok között

Első találkozásunk hol máshol is történhetett, mint egy kulturális összejöveten, ahol 2002-ben énekeltem Zoli zongorakíséretével. Előadás után odajött, hogy elmondja mennyire tetszett neki a műsor és szívesen venné, ha közelebből is megismernénk egymást. Éva közvetlensége, tájékozottsága, humora és kedvessége egy pillanat alatt magával ragadott.

Ezek után nem meglepő, hogy gyakran kerestük egymás társaságát. Kiderült, hogy egymás közelében lakunk, így a személyes találkozások gyakoribbak lettek. Hitünk, világszemléletünk és a művészet iránti szeretetünk lassan – lassan barátokká kovácsolt bennünket. Lelkes beszélgetéseink során megismertem egész életét. Hamarosan beavatott féltve őrzött titkába: verseket ír. Sokszor kért meg rá, hogy olvassam fel „Eszteresen”. Örömmel tettem, hiszen költeményei már a kezdetektől lenyűgöztek. Onnantól kezdve írásai beépültek a műsorainkba. Szép átvezetések lettek a dalok összefűzéséhez. Nem egyszer könnyes szemmel ült a nézőtérén.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc ötvenedik évfordulójára „Múzeum '56 Alapítvány” megemlékezést szervezett. Mivel Éva diáklányként részese volt az eseményeknek, meghívott vendége volt a rendezvénynek. Szerepelt egy régi írása, melyben emlékeit jegyezte le. Engem ért a megtiszteltetés, hogy felolvassam. Az ország több pontján jártunk együtt abban az esztendőben.

Mindezek után egyáltalán nem volt meglepő, mikor az *Érdi Nyári Zenélőudvar* meghívott előadójaként, Temesi Éva verseket választottam az összekötő szövegek közé. Ez az előadás több, számomra újabb két, igen kedves ismeretséget hozott: Balogh János – rézgrafikus, Éva régi barátja, és Ilka Gábor – miniatűr szobrászművész. Mivel egy nosztalgia összeállításra kértek fel Varga Zolival, szerettünk volna a dalokhoz illeszkedő, és a kor szellemét megidéző díszletet. János és Gábor alkotásai tökéletesen illettek a Magyar Földrajzi Múzeum színpadára. Az előadás telházzal és hatalmas sikerrel zárult.

Az est emlékére kaptam Évától egy legyezőt, amit rajongva szeretett férjétől kapott. Ez a dedikált legyező a mai napig féltve őrzött kincs.

Teltek múltak az évek és mindig kerestük egymás társaságát. Emlékszem, mikor újságolta, hogy talált egy társaságot, ahol csupa irodalomkedvelő ember találkozik. Örültem, hogy idősebb korára megadatott neki az az elismerés, ami oly régóta járt volna neki.

A Poly – Art közösségében otthonra talált.

Betegsége, amely végleg elragadta tőlünk, csupán emberségének látható formáját vitte el, de lángoló lelkének fénye máig beragyogja életünk. Azt remélem, hogy halála után, megzenésített versei dallamára ringatózik valahol a csillagok között, ahol törött szárnyait összeforrasztotta a mennyei szeretet.

Ha eljön a december

Ha eljön a december, egy kis angyal útra kel,
elhozza a csodát, mely lelkünknek üdvöt ad.
Csillaggal szemében, dallammal szívében,
karácsony éjszakán a mennyből földre száll.

Dalában szüntelen életre kél Betlehem:
pásztorok, báránykák, három, bölcs király...
József mellett, Mária mosolyogva ringatja
ég és föld urát, a kis Jézuskát -

S míg az angyal énekel, vétkeink hó fedi el.

Ha eljön a december, az angyal ma is útra kel,
hogy lássa a csodát: együtt örül a család.
Jó lenni gyerekek, érezni, hogy szeretnek.
kéz a kézben szent estén, a lelkünk égig ér -

S míg az angyal énekel, a mennynek fénye körbeölel.
Ha eljön a december.

Jó Éjt!

Jó éjt!
Szép álom
várjon,
hús éjjel
széjjel
szálljon
millió vágyad.

Jó éjt!
Lelj békét!
Kérnék,
sokat bár,
szamár
lennék,
szép, szürke füllel.

Jó éjt!
Távozom.
Nagyon,
jó halkan
szavam
hallom,
Tiedbe cseng.

Jó éjt!
A képzet
téveszt.
S csók – szárnyon
Álmom
ébreszt:
Fellegek felett.

Az a mosoly

Az a mosoly,
mely körbeér,
s ha Rádkacsint,
már elvesztél...

Körbe éred,
újra hívod,
újra kéred,
féltve félted...

Az a mosoly,
mikor látod,
nem jelent mást:
„csak” a Világot...

Toccata és fuga

Feltette a fekete bakelit lemezt, aztán meggyújtott egy gyertyát. A könyvszekrény egyik polcára könyökölve, állva hallgatta a zenét. Ha sokat ivott, akkor mindig hangosan szólt Bach, Toccata és fugája, vagy bement a paphoz hitvitát kezdett vele, részegen. Volt, olyan is, hogy kiállt a szakadó esőre, s csak hagyta, hogy verje az eső az arcát.

Alföldi faluban született, ott járt iskolába is. Amikor pályaválasztásra került a sor, egyik nap megjelent egy ember az osztályukban a Mecseki Szénbányáktól. Mesélt a bányászatról, a szénről, az évmilliók alatt keletkezett „fekete gyémántról”. Jó ösztöndíjról, jó fizetésről beszélt, és hogy lakáskiutalásnál első a bányász, azt mindenki tudja. Így toborzott vājártanulókat, az Alföldön. Akkor megragadta a fantáziáját, olyan lelkesen beszélt az az ember, hegyekről, mély tárnákról a bányászatról a szénről, hogy tizennégy évesen el is ment Komlóra, szakmunkás tanulónak. A diákok másodévtől már jártak a tanbányába dolgozni. „Kis leány ne bánykódjál, bányásznak halni szép halál” énekelték lelkesen a bányászhimnuszt. Voltak is balesetek, na nem a tanbányában, hanem más aknában. Gázbetörés, bányao mlás, vagy elkapta a maró az egyik munkást és széttépte. Amikor végzett vājár lett, Tatabányára, a Bányaiipari Technikumba akart menni, fel is vették, de még is előbb Anna- akna-, Kossuth- akna, aztán irány Pécs, az uránbánya másfél kilométer mély, forró pokla. A Bányaiipari Technikumból nem lett semmi, helyette a Nógrádi Szénbányák, Tiribes-akna lett végül. Értett a munkájához, vágathajtás, frontfejtés, biztosítógerendák ácsolása a járatokban. Izmos fiatal ember létére, még jól bírta szív- lapáttal megpakolni a csilléket is. Csákányos, vésős jövesztés szinte térdelve, ha marógéppel, vagy robbantással nem lehetett fejteni a szenet. Bányamentőnek is jelentkezett. A bányában a föld alatt, a villanyszerelők és más szakmunkákat végzők vagy segéd- munkások között, első ember a bányamentő és a vājár. De nem csak a bányában, hanem bányászvárosokban is tisztelték a vājárokat.” Jó szerencsét” Így köszöntek a hetvenes években Komlón is. Itt Nógrádban is volt még benne valami a gyerekkori rajongásból a bánya iránt, de már egyre inkább kevere dett az utálattal.

Utálta a bokáig érő vizet, ha nem győzte elszívni a szivattyú, vízbetöréskor. Gyűlölte a szénport, ahogy izzadt arcára tapadt és siktakor, mire feljött a napvilágra csak a szeme fehérje látszott. Aztán meg egyre jobban félt is több száz méter mélyen, hiszen időről időre előfordult egy bányaszerencsétlenség. Olyankor örült, hogy nem az ő csapata van szolgálatban a bányamentő állomáson, nem nekik kell menteni a föld alá rekedteket. Szerették, becsülték mindenhol a jó munkájáért, ha dolgozott, de egyre gyakrabban berúgott és olyankor nem ment dolgozni. Elnézték neki, mindig megúszta egy kis fejmosással. Elnéztek már a szakmunkás képzőben is a fiataloknak mindent. Gyakran éjjel jártak be a kollégiumba, udvarlás vagy kocsmázás után. Ott szokott rá az italra? Ki tudja. Nem tanácsoltak el senkit, hiszen” lejárnak már a bányába, úgy, mint a felnőtt férfiak”, ez volt a felfogás. Meg aztán örültek, hogy összeverbuválták őket, mint régen a katonákat, minden felől. Volt már lakás is jó fizetés is család is. Éjjel, délutános műszakból hazafelé menve, rózsát lopott a kertekből a feleségének. Mégis egyre jobban feszítette valami düh. Józanul talán csak magába fojtotta, hogy nem akarja Ő már ezt az életet. Talán ez járt a fejében, akkor is miközben elmélyülten hallgatta a zenét. Vagy nem gondolt semmire csak hagyta, hogy a zene kifejezze helyette az érzéseit az indulatai. Egészen belefeledkezett. Azt sem vette észre, amikor a könyvszekrényen égő gyertya lángja elérte a felette levő polcot.

Csodállak

Pillantásod elrejtő, bársonypalást.
Mosolyod napfény, feloldozás.
Ölelésed hol életre hív és lángol
Máskor megtartó, hűsítő zápor.
Csodállak és féllek Te kiismerhetetlen,
Világok titkát rejtő ég felettem.

Egy vasárnap este

Arcába csapta az apró szemű, hideg esőt egy szélroham, ahogy kilépett az autóbusz fedezékéből. Tudta, várta, mégis megborzongott. *Mint egy marék sörét.* Szorosabbra húzta össze a kabátját és átvágott az úttesten. A parkba. Nem került húsز métert a gyalogátkelőig. Januári estén nem járnak autók a szomszédváros utcáin sem. Emberek sem. Még szűk órányi ideje volt a műsorig.

Nem akart a kocsmában üres asztal mellett üldögegni. Nem volt nála pénz. Most sem.

Megbotlott a nedves gyepen. *Valami göröngy.* Jobbkarja beleakadt egy bokorágba. *A francba!* Félig elmosódott keréknyom a sáros gyepen át. Autó.

Mit keresett itt? Én mit keresek?

Keresek valamit? Nem. Csak megyek.

A parkon túl fények. Arra. Emeletes házak tétova fényei. Vagy középületek. Már nem emlékezett pontosan. Talán a városháza. *Blokkban lakunk, mondanák az erdélyiek.* Megint Erdély. *Még mindig ambivalens érzéseim vannak vele kapcsolatban.*

Megint botlott.

Sáros lett a jobb cipője orra. Majd meg kell a fűben törölni. Majd. Mielőtt bemegy. Bal térdében nyilalló fájdalom. *Megöregedtem. Barátaim nincsenek. Lehet, hogy túl sokat kérdezek?* Közben balra kanyarodott. A fasor végén. A város jellegzetes katolikus temploma mögé ért. Nem szerette a makovecziádákat. Néha azt gondolta, csak nem akar tucatember lenni. Régebben. Ismert jó Makovecz-házakat. *Annak már, negyven éve.* De a templomai?! *Teljesen tévúton jár a „modern” mai magyar templomépítészet. Ő is, az egyházak is. Mindegy, melyik felekezetre gondolok.*

Lassan megkerülte az épületet. Bentről fény szűrődött ki.

Hátul egy autó, előtte néhány. Utcalámpát himbált a szél, oszlopostól. *Senki nem jár ilyenkor erre felé.* Egy hirdetőtábla megzörrent. Megrázta a szél. Balra fordult az aszfalt gyalogúton. Érzékelte a fákon túl a buszmegállót. Az úton túl a célját. A kocsmát. Elindult arra. Már fázott. Hirtelen vonzotta a kultúr kocsmá. Tudta, hogy a többiek már ott vannak. Akart velük találkozni. *Nem is biztos.* Karórája szerint még majd' negyven perce van.

A csukott templomajtón keresztül *egy hang nem sok*, annyi sem szűrődik ki. *Most lehet a prédikáció. Hónapok óta nem voltam templomban.* Cipőjéről letörli a sarat. Nem a gyepen át, hanem rendesen, a díszburkolatú bejáraton megy az ajtóhoz. Egyenesen. A kilincs tenyerébe simul, az ajtó nem nyikorog.

Tiszta, világos előtérbe lép. Meszelt fehér falak. A karzatra vezető lépcső baloldalt. Csukott üvegezett ajtó a lépcső alján. A másik kétszárnyú, barátságos vonalú, átlátszó üvegezésű ajtón túl, *bent*, a padokban emberek. Legtávolabb a pap, zöld miseruhában. látja, de nem hallja. *Nem a pap van távol, én vagyok tőle távol. Tőlük is.*

Közéjük tartozom, mégis kívül vagyok. Egyszerre bent és mégis kint. Mint mindig. Mint egész életemben mindenhol.

Az ajtó nincs zárva előtte. Néha meglibben az egyik szárnya. Belül, baloldalt egy fiatalember áll. Mint akinek az a dolga. *Templomban nincsen ajtónálló.*

Még egyszer körülnéz. Ha lenne torony, ez lenne a toronyalja. *A koldusok és vezeklők helye. Itt a helyem. Itt a helyemen vagyok. Domine, non sum dignus, ut intres sub tectum meum... Így nem is mindenki ismeri. Magyarul talán. Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj. Ez nem is az én hajlékom. Viszont én sem vagyok méltó, hogy az Ő hajlékába bemenjek. Még vasárnaponként sem.* Ismerős mozzanatok következnek. Ismerős fohászok, imák, énekek. Amikor kell, csengettyűszó.

Az adományok gyűjtője közeledik a padsor mellett. *Megmozdulok. Amikor idenéz. Kinéz az előtérbe. Visszafordul. Elmegy. Számára nem létezem. Számára sem. Csak egy idegen. Nem csodálom. Azoknak sem létezem, akiknek nem vagyok idegen. Valaki benyit a háta mögött. Fiatal lány. Beóvakodik a templomba. A belső ajtó utálatosan nyikorog. Amikor becsukja maga után, nagyot koppan. Éppen csend van. Természetesen. Murphy törvénye itt is érvényes. A lány jobboldalt áll meg. Ismerik egymást a fiatalemberrel. Annyira elkésett, hogy már nem érvényes a misehallgatása. De semmi közöm hozzá. Amikor a békét kívánnak a hívek egymásnak, már nem is csodálkozik, hogy csak ránéznek az üvegajtón keresztül, de egyikük sem nyújtja a kezét.*

A dráma csúcspontját térdelve fogadja. Emlékszik a szokott fohászára: *én Uram és én Istenem!* Gyerekkora óta minden misén.

Szent Tamás fohásza. *Melyik szent Tamás? A „hitetlen”? Én nem vagyok kételkedő. Nem azért áll ott. Elvált ember. Ember, akitől a felesége elvált. Akitől a felesége vált el. Sajgó fájdalom. Hiányérzet, amikor az áldozáshoz tápáskodnak, sorjáznak az emberek. Az egyház törvényei szerint ő nem mehet. Már régen rendeznem kellett volna a kérdést. Talán nem is reménytelen ...*

Feláll, leporolja a fekete nadrágja térdét. A szertartás lassan véget ér. Hirdetések. Elbocsátás. Áldás. Keresztet vet, térdet hajt. Felálláskor öregesen megbillen, fél kézzel megtámaszkodik. Kilép az ajtón. Felsőhajt. Kiszáradt a szája.

Csak még egyszer érezhetném a kovásztalan búzakenyér ízét!

2008-02-01 * 2020-12-26

Nézd csak

Nézd csak,

látod-e

picike

hangya

mászik a fűre

pille pereg

este a lámpa körül

minden a fénynek örül

szemem fénye

kicsike, Kedves.

TÉ-GALÉRIA

Ilka Gábor

Zsákbafutás

Kihúzza a gyufát

Várakozás

A dömsödi Szentfa kápolna

Fehérhátú fakopáncs

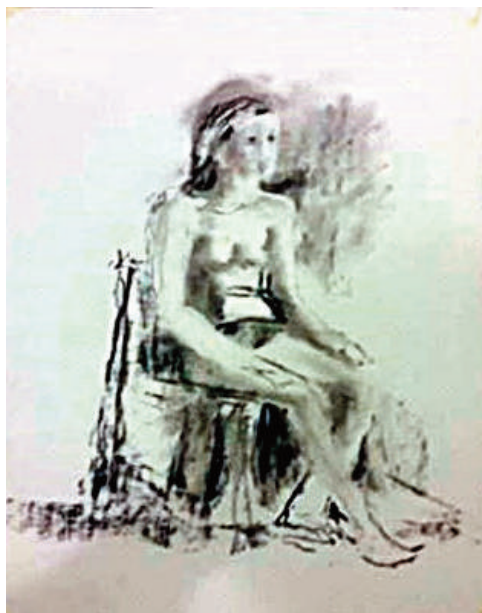
Íriszek

Vincze D. Jutka

Rajzoló kislány

Madárcsapat

Ülő leány foltokban

Csendélet-féle

HÍREK

Angyali csoda címmel interaktív zenés, mesés, színező kiadványt adott ki **Szigeti Eszter** érdi énekes-dalszerző. A művész testvérével és néhány érdi barátjával fogott össze, hogy létrehozzák a karácsonyra hangoló színes kis füzetet.

Temesi Éva Irodalmi Kör honlapja:

www.teik.eoldal.hu

Szerkesztőség:

teik.habos@gmail.com